

Ulls color fanta de llimona

Toni Vall

“Tens els ulls color fanta de llimona”, li deien les noies a mode d’atrevida floreta. Els ulls verds, de gat, de Jordi Mollà, han marcat el magnetisme i la personalitat que, com a actor, ha fet brollar de la pantalla. Com oblidar el seu extraordinari personatge de La buena estrella, de Ricardo Franco?

El cim de la seva carrera, un triangle amorós commovedor amb Maribel Verdú i Antonio Resines. Ja fa anys que el cinema espanyol sembla haver-li girat l’esquena. Expliquen que el seu caràcter als rodatges no és precisament fàcil, tal vegada això hi tingui alguna cosa a veure. L’últim que el va trucar va ser Cesc Gay per a un paper al film d’episodis Una pistola a cada mà. Viu a Madrid però no li costa desplaçar-se a treballar a Estats Units i Mèxic, on s’ha especialitzat en papers secundaris de traficant, assassí i mafiós de la més baixa estofa. Sempre que pot explica una conversa reveladora amb Antonio Banderas durant un viatge plegats amb cotxe per Los Angeles: “Saps què, Jordi, nosaltres tenim un avantatge, aquí no cal que ens hi quedem”. Un consell “il·luminador”, recorda.

El punt d’inflexió, aquell paper on va trobar-li el gustet al cine ianqui, va ser sens dubte *Blow*, al costat de Johnny Depp, la seva estimada Penélope Cruz i dirigits per Ted Demme, junt amb Bigas Luna i Ricardo Franco, els seus tres àngels de la guarda. I tots tres van marxar massa aviat d’aquest món. Capaç de rodar tres i quatre pel·lícules per any, s’ha convertit en un artesà de la interpretació alimentària. L’última dècada de Mollà és un còctel arremolinat de papers estrambòtics, excessius, grandguinyolescos: *Les cròniques de Riddick*, *Bunraku*, *Nit i dia* –amb Tom Cruise i Cameron Díaz– *Tiempo límite*, uns quants subproductes mexicans –menció especial per a *Treintona, soltera y fantàstica*– alguna perla de distinció –*L’home que va matar Don Quixot*– i un paper destacat a la sèrie *Jack Ryan*. Pas mal per l’actor que va ser en Ramonet a *La granja*, que des-embossa adrenalina i creativitat pintant quadres i a qui encara, de tant en tant, li recorden que té els ulls color fanta de llimona. ●

Eduardo Parra/Getty